

لالایی‌های آران و بیدگل کاشان

بَابَات رَفْتِه دِلْت تَنگِه	اِلا لالا گُلِ پَسْتِه
مَن مِی دَانَم تُو دِلْتَنگِی	اِلا لالا گُلِ رَنگِی
بُزُرگ شِی هَمْدَم بَاشِی	اِلا لالا گُلِ بَاشِی
پَسَر دَر کُوجِه مِی نَالِه	اِلا لالا گُلِ لالِه
بَابَات رَفْتِه خُونِه خَرَمِه	اِلا لالا گُلِ پَسْتِه
بَابَات رَفْتِه خُونِه مَرَدَم	اِلا لالا گُلِ گَنَدَم
چَرا بَچِه نِمِی خُوابِی	اِلا لالا گُلِ آبِی
مِثَلِ بَابَات زِرَنگِ شِی تُو	اِلا ای گُلِ بُزُرگِ شِی تُو

****

اِلا لالا گُل اثنان^۱   ننه آمد دم پُشبان^۲
 اِلا لالا گُل لاله   فقیر آمد درِ خونه
 نونش دادم خوشش آمد   خودش رفت و سگش آمد
 چخش کردم بدش آمد
 اِلا لالا گُل پنبه   ننه رفتِه خونه عمه^۳

روایت دیگر لالایی در بیدگل

دوتا گردو هوس کردم

دوتا چوب به دست کردند   مرا از خونه به در کردند

منم رفتم به قبرستون

دوتا تُرکی گذر کردند   مرا بُردن به تُرکِستون

بزرگ کردند به صد نازی   جهاز دادند به صد شادی

دوتا قالی دریایی   دوتا صندوق گاوپایی

دوتا کُرسی دیوانی^۴   دوتا سینی مُرواری

خداوند سه تا بچه به من داده

یکی محمود به مداحی^۵   یکی زهرا به خیاطی

تیمی است که در کویر می‌روید و برای شستن ظروف و لباس و دست و صورت به کار می‌رود. آن قبّه هم می‌گویند.

تند

دینکده معر حیرتی اسناد موجود در آرشیو واحد فرهنگ مردم.

میر

میر که در کتبخانه و معرکه‌ها مدح مولا علی (ع) را می‌گوید. اخیراً این عنوان را به

اِلا لالا نُگل اثنان^۱   ننه آمد دم پُشبان^۲
 اِلا لالا نُگل لاله   فقیر آمد درِ خونه
 نونش دادم خوشش آمد   خودش رفت و سگش آمد
 چخش کردم بدش آمد
 اِلا لالا نُگل پنبه   ننه رفتِه خونه عمه^۳

روایت دیگر لالایی در بیدگل

دوتا گردو هوس کردم
 دوتا چوب به دست کردند   مرا از خونه به در کردند
 منم رفتم به قبرستون
 دوتا تُرکی گذر کردند   مرا بُردن به تُرکِستون
 بُزرگ کردند به صد نازی   جهاز دادند به صد شادی
 دوتا قالی دریایی   دوتا صندوق گاوپایی
 دوتا کُرسی دیوانی^۴   دوتا سینی مُرواری

خداوند سه تا بچه به من داده

یکی محمود به مداحی^۵   یکی زهرا به خیاطی

نَاز و نوازش کودکان از زبان مادران کبوترآباد اصفهان

قربونِت بِرَمْ هَر دَم   گُل پَر دامِیَه گَر دَم
هَر وَقتِ کِه مِیری کُوجِه   جُون بِه قَر بونِت گَر دَم

* * * *

و اگر کودک، دختر است این طوری می خوانند:

چِه دُختری چِه چیزی   چِه خانمِ عزیزِی
دستِ مِی کِنه تُو دِیزی   آش مِی خورد نِریزی^۱

* * * *

رو بت دیگر از همین نوازش در نجف آباد به صورت زیر است:

چِه دُختری چِه چیزی   دَستِ مِی کِنه تُو دِیزی
گُوشتا رو دَر مِیاره   دَنی^۲ باباش مِیاره
باباش بِه نِیشِش مِی کِشه   دَستِ بِه سبیلِش مِی کِشه^۳

یا با ناز و نوازش و عبارات خوش آهنگ، دخترکان را بر سر دست بالا و
پین می اندازند و می خوانند:

بِه کس کسوتش نِمیدم   بِه ناگسوتش نِمیدم